

Πολιτικές πολυδιασπάσεις και Εθνικοί κίνδυνοι

(Άρθρο στην Εφημερίδα "Βραδυνή της Κυριακής", 15 Οκτωβρίου 2000)

Δρ Μάνος Δανέζης

Επίκουρος Καθηγητής Αστροφυσικής ΕΚΠΑ

Όπως έχει γίνει πλέον κατανοητό, μετά τα δραματικά γεγονότα του 89, το κεφάλαιο της Νέας Τάξης που αφορά την πατρίδα μας, περνάει μέσα από δραματικές ανακατατάξεις της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του τόπου μας.

Εξάλλου παρόμοια σενάρια έχουν ήδη υλοποιηθεί, και σε άλλες γειτονικές μας χώρες, στην προσπάθεια ένταξής τους στο νέο παγκόσμιο σχεδιασμό.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι ακόμα αναμένει ο ελληνικός λαός, το αποτέλεσμα της έρευνας που αφορούσε τις καταγγελίες περί στενής σχέσης και εξάρτησης των εμπλεκόμενων προσώπων στην υπόθεση Κοσκωτά, με ξένες μυστικές υπηρεσίες.

Λόγω όλων των προηγουμένων ίσως είναι απαραίτητο να αναφερθούμε σε μια σειρά αφανών παρεμβάσεων οι οποίες πιθανότατα θα απασχολήσουν στο μέλλον την ελληνική κοινωνία.

Η πρώτη παρέμβαση, που ίσως έχει αρχίσει να υλοποιείται, στα πλαίσια των νέων Βαλκανικών ανακατατάξεων, είναι η προσπάθεια πολυδιάσπασης των υπαρχόντων πολιτικών σχηματισμών. Το εγχείρημα αυτό ασφαλώς γίνεται στο όνομα του πλουραλισμού, της κάθαρσης ή αυτοκάθαρσης, ενός νέου ήθους και ύφους και άλλων συναφών ιδανικών, που στη σημερινή εποχή έχει γίνει συνήθεια να χρησιμοποιούνται σαν μέσον κάλυψης των πλέον ποταπών κοινωνικών και πολιτικών επιδιώξεων.

Ο στόχος των κέντρων σχεδιασμού είναι απλός και δοκιμασμένος (βλέπε Ιταλία) και συνίσταται στην αδυναμία συγκρότησης ισχυρών κυβερνήσεων και την εγκατάλειψη της διακυβέρνησης της χώρας σε πολυκομματικά σχήματα, τα οποία μπορούν να ελεγχθούν εύκολα από διεθνή οικονομικά και πολιτικά κέντρα. Η μεθόδευση αυτή έχει υλοποιηθεί με μεγάλη επιτυχία στην περίπτωση των κρατών του πρώην ανατολικού μπλοκ.

Η πολιτική όμως πολυδιάσπαση, όπως και ο μελλοντικός έλεγχος κάποιων πολυτασικών κυβερνήσεων, επιτυγχάνεται σε δύο φάσεις.

1. Αρχικά έχουμε μια περίεργη και ξαφνική, κρίση ευαισθησίας εκ μέρους γνωστών διαπλεκόμενων ομάδων, τα οποία προβαίνουν σε μια μερική και ελεγχόμενη, αναλόγως των συμφερόντων τους, αποκάλυψη κάποιων βρώμικων πτυχών της πολιτικής και οικονομικής ζωής. Ασφαλώς βέβαια αποκρύπτεται επιμελώς το γεγονός ότι τα καταγγελλόμενα αυτά γεγονότα, τα οποία γνωρίζει και ο τελευταίος πολίτης, δεν αποτελούν παρά συνηθισμένες καταστάσεις, τρόπος ζωής και καθημερινής έκφρασης, όλων των «λεγομένων» προηγμένων κοινωνιών. Οι αποκαλύψεις αυτές, ή αποτελούν την αναγκαία ψευδαφορμή προκειμένου να αφυπνιστούν, δήθεν, κάποιες φαρισαϊκές συνειδήσεις και να προβούν σε κινήσεις διάσπασης, ή αναγκάζουν κάποιους πραγματικά έντιμους, για λόγους αρχών, να κάνουν ακριβώς το ίδιο. Η πρόσφατη πάντως πολιτική πραγματικότητα διδάσκει ότι, τέτοιου είδους πράξεις, συνήθως, δεν γίνονται από αγνούς ιδεαλιστές, αλλά από καιροσκόπους, παράγοντες του πολιτικού και οικονομικού παρασκηνίου.
2. Σε μια δεύτερη φάση, όταν πλέον έχει νομιμοποιηθεί η πολιτική πολυδιάσπαση στη συνείδηση του λαού, οι μικροί πλέον κομματικοί σχηματισμοί, για λόγους νομής της εξουσίας, ζητούν πλέον στο όνομα της πλουραλιστικής έκφρασης, σαν εκλογικό νόμο την απλή αναλογική, έτσι ώστε να υπάρχει και μία αντίστοιχη κοινοβουλευτική έκφραση. Τότε πλέον ο κύκλος έχει αρχίσει να κλείνει. Ο κάθε διεθνής, ή ελληνικός, οικονομικός και πολιτικός παράγοντας, ή ακόμα τα όποια διεθνή και ντόπια δίκτυα παρανομίας, θα έχουν τη δυνατότητα, μέσω της διάθεσης μερικών εκατομμυρίων, να εκλέγουν αφανείς εκπροσώπους τους στο Ελληνικό Κοινοβούλιο. Μέσω αυτών των «εκπροσώπων», οι κύκλοι αυτοί θα μπορούν να παζαρεύουν, στα πλαίσια συγκρότησης, ή της διατήρησης, πολυκομματικών κυβερνήσεων, διάφορα οικονομικά ή εθνικά ανταλλάγματα.

Σήμερα πάντως, μετά όλα τα προηγούμενα, μπορούμε να κατανοήσουμε, τα φαινόμενα της όψιμης πολιτικής και κοινωνικής ηθικής που έχει καταλάβει διάφορα κέντρα. Επιπλέον αντιλαμβανόμαστε πλέον ότι όλον αυτό τον καιρό γινόμαστε

μάρτυρες μιας απελπισμένης μάχης μεταξύ καλά ενημερωμένων, για τα διεθνή τεκταινόμενα ηγεσιών, ή και προσώπων, όχι πια για το ποιος θα νεμηθεί τα απομεινάρια της κοινωνικής δομής που πεθαίνει, αλλά για το ποιος θα αναγορευτεί σε τοποτηρητή, κάτω από τις διεθνείς ευλογίες, της «Νέας Τάξης Πραγμάτων» στη χώρα μας.

Ο πολιτικός και κοινωνικός ορίζοντας στην περιοχή μας συνεχίζει να είναι βαρύς και ως εκ τούτου η επαγρύπνηση ηγεσιών και λαού την αμέσως επόμενη ιστορική περίοδο, θα πρέπει να είναι επαυξημένη. Άλλωστε δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι και στο παρελθόν, γεωγραφικές και πολιτικές ανακατατάξεις στα ελληνικά σύνορα, συνοδεύονταν από υποκινούμενες, πολλές φορές, αιματηρές, κοινωνικές αναταραχές στο εσωτερικό της Ελλάδας, με στόχο την αδυναμία της χώρας να συμμετάσχει στην διαμόρφωση του στάτους κβο της περιοχής.